

PRECIOS DE SUBSCRIPCIÓN

Trimestre . . . 1'80 pesetas
Semestre . . . 3'50 id.
Un año . . . 6'25 id.

NÚMERO SUELTO:

15 cénts.

Para paquetes de varios números, precios convencionales

ORIENTACIONES NUEVAS

CUERPO DE REDACCION

Director y redactor:
FRANCISCO JANER BOIX

Dibujante y redactor:
CLAUDIO GIMENO

Redactores:
T. DORESTE
JUAN ANTÓ
VICENTE BUÑUEL
RAMON GARRELL
ISIDRO VIAPLANA

EL HUMOR EN CASA

Les banyes i el fantasma

Pobre *Monet*! No li faltava res més que aquests dos *nyanyos* que m'abilla en el front! I tot per culpa d'un maleït fantasma. Digue banyes! Però, qui en fou la causa, va ésser mossèn *Quirico*, el rector de Vallromançós.

Vosaltres, amics llegidors, tal volta no coneixereu a en *Monet*, que tinc el gust de presentar-vos. És l'hereu de can Xibeca i campaner de Vallromançós, un bonatxó a carta cabal. Tenia 23 anys quan va morir el seu pare, tenint-se de cuidar de tota la feina del Mas Xibecà. A l'any i mig de la mort del pare, també la *dinya* sa mare, que era, encara que no molt llesta, un escarràs de feina. A en *Monet* no li quedà altre remei que fer-se ell mateix la pitansa i endressar la casa, que l'amoïnava molt per allò d'haver de cuidar l'aviram. Del rentar i cosir se'n cuidava la seva tia *Faleta*, que també tenia bastanta feina a casa seva.

Això feu que el bonatxó d'en *Monet* resolgués casar-se. Però, com, si ell ni era ballador? Ell només havia ballat qualque vegada el ball de bastons a la processó de Sant. Isidre i com que no freqüentava saraus, ni festes majors, no s'havia dirigit mai a cap

noia, ni rica ni pobre. Sols per això no sabia com eixir-ne. Per fi, resolgué consultar-ho a mossèn *Quirico*, que era un capellà d'aquells tan ditxarellos, que s'havia conquistat l'amistat de totes les dones casades i solteres de la parròquia.

Un dia es determina de cop i es presenta a la rectoria, on s'entaula el següent diàleg, després de les salutacions d'entrada:

Monet.—A més, mossèn *Quirico*, venia per a fer-li un encàrrec una mica delicat, però que em convé de debò.

Mossèn.—Digue, home; aboca d'una vegada, que ja saps que del que jo pugui...

Monet.—Doncs, vinc perquè em busqui la dona.

Mossèn.—Caram! Que ja ets casat? No en sabia res.

Monet.—No sóc casat. És per casarme.

Mossèn.—Ah, ja! Com que havies dit que et busqués la dona... Volies dir que et busqués xicota, veritat?

Monet.—Eliqual...

Mossèn.—Mira, vens de perilla.

Monet.—No, que vinc de la peça de baix, que hi he fet un braçat de fulles per l'aviram.

Mossèn.—Esta bé. Vull dir que vens en bona ocasió. Mira, tu ja coneixes la *Tuietes*, la menuda de can

Barba; és una xicotassa ben feta i ben plantada, viva com una mustela i llesta com un ginjol. És una mica desmanegadota, però no et faci por; jo me'n cuido. Ja saps que quan la senyora *Agnès*, la majordona, és a fora per qualque motiu, ella fa la feina, com t'ho diré?, com una majordona acabada. Res, és la que et convé, noi, és la que et convé. Què et sembla?

Monet.—Fet, mossèn *Quirico*.

Mossèn.—Fet, no. Jo n'hi parlaré, arreglarem els papers, us examinaré... Però a tu, no cal; ets cristià a carta cabal. Elles, com que sempre tenen qualque pecadot amagat i són xafarerores, saps? no s'hi perdrà res.

Doncs, bé; dintre vuit dies ja us anirà la *primerà* amonestació i un pic la tercera sigui trona avall, vinga el casori i endavant les atxes. Ah, i jo, com a part interessada en aquest pas i per l'afecte que us porto, vull comptar sempre amb la més amistosa relació. La *Tuietes* podrà ajudar a la senyora *Agnès* i fins fer de majordona en les absències d'aquesta, i tú podries fer de campaner, que sempre, al cap de l'any, s'hi arreplega qualque diners.

Monet.—Acceptat i fet. Estic a les seves ordres.

Es feu el casament i tot marxà com una seda. Les relacions amb la rectoria seguiren molt amistoses fins que la senyora *Agnès*—allò, coses de dones—tingué qualque agurada amb la *Tuietes*, de la que el senyor Rector se n'escapava per a no prendre-hi part en res. — Geniots, geniots... — deia ell. I vingué el de la fantasma i el de les banyes.

Ja feia uns dies que es deia per Vallromançós si s'havia vist qualques fantasmas corrent desbocadament, i no faltava qui assegurava haver-lo vist volar muntat en una escombra. En tot això, fou quan mossèn *Quirico* s'entrevistà amb en *Monet* i quedaren que aquest, des del campanar i fins a mitja nit, vigilaria, i, en cas de veure el fantasma, tocaria la campana d'alarma perquè la gent el perseguís i acabés amb ell.

Així es féu; però resultà que des del campanar vegé un fardell negre i sospitós que es ficava de sobtada a casa seva i tement que no li passés res de mal a la *Tuietes*, fugí del campanar escales avall per a veure el que passava i en el caragol de la mateixa escala caigué, fent-se dos *nyanyos* al front que se li conegueren bastants dies. Arribà a sa casa, i com que trobà la porta ajustada, es ficà a dins de bursada, i res! no hi havia fantasmes ni rastre ni senyal de cap classe; sols trobà uns pantalons i una sotana damunt d'una cadira, que la *Tuietes* digué que les hi havia posat per sargir-ho de bell matí.

Total, res. Encara que un vei digué que havia vist sortir per la porta del corral, un fantasma amb calçotets Res, visions...

El cas fou que a en *Monet* li sortiren, de resultes de la caiguda, dugues banyes o bonys ben grossos per culpa del fantasma i del senyor Rector, per haver-lo fet estar de guàrdia al campanar.

A l'endemà, quan ell mateix explicava el fet a mossèn *Quirico*, aquest rigué de gust l'ocurrència i es desfé en elogis de la *Tuietes* per les mans de plata en fer sargits dient:

—Mira, *Monet* si en sap la *Tuietes*; ni es coneix el sargit, ni on fou, l'estrep.

—El que es coneix, digué en *Monet*, són les dugues banyes que m'han sortit a mi... Maleït fantasma!...

CLAR-I-NET

A mis consocios

No soy electorero. Supe, por una coincidencia, que se procedía, en La Unión Liberal, a la elección de los nuevos individuos de Junta que habían de relevar a los que concluyen su nombramiento a fin de año. La convocatoria la encontré en casa, envuelta entre otros papeles que mi compañera había escogido para encender el fuego.

Tampoco ésta había hecho caso de la convocatoria, quizá creyendo que siendo reglamentaria, me la sabría yo de memoria.

No me interesaba. Creía que los adentrados en las administraciones de nuestra Asociación procurarían tener acierto en las nuevas proposiciones; que siendo nuestra casa de abolengo liberal, como de nombre, se procuraría corresponder a su espíritu, por lo que no me preocupé de ello hasta que, por confidencia amistosa, supe la designación que se presentó a la elección. No pude contenerme; al ver una candidatura encabezada por un sujeto que fué consejero municipal del primer municipio de real orden, del primer Consejo Municipal del nefasto, déspota y tirano Primo de Rivera, lleno de coraje, me entrevisté con algunos compañeros, mostrándoles el decaimiento en que se caía en una asociación liberal de nombre, y de hechos algunas veces.

¿Hay vergüenza, compañeros consocios? Cuando todo un ministro de la Gobernación, a últimos del próximo pasado año, promulgó que ningún individuo que hubiera tenido representación o actuado en derechas, en dictaduras o en el bienio negro, podría ser elegido para ninguna representación y que sería detenido incluso por las autoridades, venir ahora, unos hombres que, llamándose liberales, nos traen ahora una candidatura encabezada, como inri, al espíritu liberal de la asociación, por un nombre que ha figurado en las listas negras de la reacción, un escogido por una de las dictaduras más tiránicas y despóticas de nuestra nación, la de los Primo de Rivera, Arlegui, Martínez Anido y demás déspotas de aquella dictadura de opresión, sangre y exterminio? Esto es un escarnio, mofa y denigración.

No pude detenerme. Me entrevisté con unos cuantos amigos que en su pecho de hombres liberales y libres no podrían ver con buenos ojos tal candidatura, y a última hora, sin tiempo y sin preparación, pues no somos electoreros, confeccionamos otra candidatura, pero de hombres reconocidos por sus ideas emancipadoras, sus ansias y actividades para un nuevo resurgimiento.

¿Creíamos que saldría triunfante nuestra candidatura? No queremos negarlo; creíamos que el espíritu liberal de nuestro pueblo se daría cuenta de ello y respondería a nuestro llamamiento. No fué así y lo presumimos cuando vimos en el salón-asamblea a tantos indefinidos, a nuestra pequeña burguesía; a los negociantes de nuestra miseria, que aún pululan entre los llamados liberales. Perdimos, pero no todo: quedó latente nuestra protesta, como liberales y antifascistas, como hombres que nos debemos al Progreso y a la liberación humana.

Quizá preguntaréis si los hombres que por sus relaciones, amistades o necesidades tuvieron la flaqueza de servir a las conveniencias de aquellos tiranos, si pueden o no dignificarse ante el espíritu liberal del tiempo, evolucionando hacia las corrientes liberadoras de la actualidad. Nosotros contestaremos que sí. Es más: que es su deber, si quieren dignificarse ante la masa libre de prejuicios. Pero para esto basta pedir un puesto en la lucha por las reivindicaciones todas, como soldado de la libertad, nunca como un director o representante de las masas. Primero, bañarse en el río Jordán de la purificación.

No cabe duda, compañeros consocios: la candidatura que nos presentaron los negociantes y sus compinches, fué encabezada para mostrarnos su despego; para burlarse de la libertad, lema de nuestra Asociación y como I. N. R. I. a las aspiraciones de los verdaderos liberales de La Unión Liberal.

UN SOCIO

Alegria y vida para los niños

El porvenir tendrá su día: El 6 de Enero, S. I. A. organizará el Día del Niño, para llevarles amor y vida: alegría para el mundo escondido de sus almas en construcción.

Para llevar a feliz éxito este día del porvenir, en el símbolo del niño, «Solidaridad Internacional Antifascista» recaba la colaboración de todas las individualidades y entidades antifascistas, que deben dirigir sus adhesiones al Consejo Regional de S. I. A., Nueva de la Rambla, 3 y 5, Barcelona.

Escritores, músicos, científicos, gentes del mundo político, proletarios manuales e intelectuales, como expresión de la Conciencia Internacional Antifascista, en torno de los cadáveres de las pequeñas víctimas del fascismo, alzarán ese día la voz apostrofando al mundo, que permite se asesine el risueño porvenir de la humanidad.

Expresarán, al mismo tiempo, el anhelo de los verdaderos antifascistas, de alejar del teatro terrible de la guerra, a los niños que viven, para que en un ambiente propicio al desarrollo de sus inclinaciones y deseos, puedan vivir el mundo del niño, su propio mundo, tan ajeno y distinto al nuestro.

Antifascistas todos, una sola consigna: ¡Salvemos materialmente y espiritualmente al niño!

Que en el futuro, sea para los niños el recuerdo de esta guerra, no un recuerdo de pesadillas macabras, sino la imagen de un mundo que entre alegría y pasión estábamos levantando para ellos, y que, al hablar de nosotros, los combatientes antifascistas, recuerden sólo al compañero mayor, que quería borrarles de la mente la tragedia de la guerra, dándoles la necesaria alegría para vivir la niñez.

Por el Consejo Regional de S. I. A. de Cataluña
SIMON TAPIA COLMAN
Secretario general

S. I. A. concentra toda su atención y cariño en el 1.º de año de la victoria para el Niño y el Miliciano

BOMBARDEIG

Va fent-se fosc poc a poc. La nit es comença a deixar veure entre una multitud d'estrelles que es comencen a albirar al firmament, mentre que la lluna, el satèl·lit nocturn, sembla sortir per entre els núvols rogençs que van finint el dia.

La llum vespertina il·lumina, amb una claror un xic fosca, una cambra on una mare canta una dolça cançó de breçol a un infant que comença a dormir-se. No coneix el seu pare. Ha nascut tenint lo al front de guerra i encara no ha arribat el dia de permís perquè aquell pare pugui abraçar per primera vegada aquell fill que ha nascut. I, tot cantant-li cançonetes melodoses de cor de mare, pensa en el seu marit i en aquest fill que ara gronxa, que ha d'ésser una esperança per al demà, on disfrutará el benestar, que per això lluita el seu pare.

L'infant s'ha adormit. La mare para de cantar i acotxa, amb els llençols, aquell tresor de la seva carn.

I torna, ella, a fer la feina de la casa, cantant suauement perquè no es desporti el seu menut. Passa estona i, tot d'una, una veu d'alarma es deixa sentir des de fora al carrer i aquella dona surt esverada de la casa. Sent el soroll de les sirenes i el roncar dels avions... Tot seguit, un tro profund i agut... De seguida pensa el que està passant. Entra a casa precipitadament, tot cridant, i puja a la cambra on ha deixat el seu estimat petit... Els avions se senten més fort... Se senten les bombes, que cauen prop de casa seva... Agafa el nen i el treu d'una revolada dels llençols que el cobreixen; l'abriga amb el seu devantal, i, quan va per a sortir de casa seva, un tro esfereïdor es deixa sentir per aquells contorns i els avions negres es van allunyant...

La ràdio anuncia que ha passat el perill i les ambulàncies, corrent d'ací d'allà van cercant les víctimes d'aquell estrall. La gent ha sortit dels refugis i tots ajuden a transportar els ferits i a recollir els morts. I, tot regirant runes de cases, mobles incendiats i troços de carn humana, regirada d'una banda a l'altra, un veí troba la seva veïna — aquella mare jove que té el company al front — amb el seu fill als braços, que estan inànims... Han estat víctimes del bombardeig!

La mare, que abans cantava alegroia per a adormir el seu infant, ha mort abraçada amb ell: han mort!...

El seu marit, tot ho ignora. Dintre de poc rebrà la cruel notícia, i ell, plorant i maleïnt els causants de la seva dissort, sabrà venjar la seva muller i el seu fill, que ha mort sense conèixe'l.

S'ha fet fosc. Unes llumenetes blaves només es veuen pels carrers, per a donar llum, i les petites estrelles semblen tenir por... La lluna sembla donar menys claror que quan va eixir majestuosa per entre el cel clar i bell i sembla plorar, plorar...

Ja és nit. Ja ha passat un altre dia dels més cruels que és atacada la rera-guarda per uns afamats traïdors sense entranyes.

FRANCESC TERNS TRILLA

Granollers, 8 de desembre del 1937.